

EUROPEAN COURT OF HUMAN RIGHTS
COUR EUROPÉENNE DES DROITS DE L'HOMME

AVRUPA İNSAN HAKLARI MAHKEMESİ

İKİNCİ BÖLÜM

KABUL EDİLEBİLİRLİK HAKKINDA KARAR

Başvuru No. 36021/09

Oktay TAŞ / TÜRKİYE

18 Mayıs 2021 tarihinde,

Başkan

Valeriu Grițco,

Hâkimler

Branko Lubarda,

Pauliine Koskelo,

ve *Bölüm Yazı İşleri Müdür Yardımcısı* Hasan Bakırcı'nın katılımıyla oluşturulan Avrupa İnsan Hakları Mahkemesi (İkinci Bölüm), Daire olarak toplanarak, yukarıda belirtilen 16 Haziran 2009 tarihli başvuruyu, davalı Hükümet tarafından sunulan görüşler ile başvuran tarafından bu görüşlere cevaben sunulan görüşleri dikkate alarak, gerçekleştirilen müzakerelerin ardından aşağıdaki kararı vermiştir:

© T.C. Adalet Bakanlığı, 2021. Bu gayri resmî çeviri, Adalet Bakanlığı, İnsan Hakları Dairesi Başkanlığı tarafından yapılmış olup, Mahkeme açısından bağlayıcılığı bulunmamaktadır. Bu çeviri, davanın adının tam olarak belirtilmiş olması ve yukarıdaki telif hakkı bilgisiyle beraber olması koşulu ile Adalet Bakanlığı, İnsan Hakları Dairesi Başkanlığına atıfta bulunmak suretiyle ticari olmayan amaçlarla alıntılanabilir.

OLAY VE OLGULAR

1. Başvuran Oktay TAŞ, Türk vatandaşı olup, 1957 doğumludur ve Ankara'da ikamet etmektedir. Başvuran, Mahkeme önünde, Ankara Barosuna bağlı Avukat M. Selvi tarafından temsil edilmiştir.

Türk Hükümeti ("Hükümet") kendi görevlisi tarafından temsil edilmiştir.

A. Davanın Koşulları

2. Davanın kendine özgü koşulları, taraflarca ifade edildiği şekliyle, aşağıdaki gibi özetlenebilir:

3. Başvuran, 16 Aralık 2002 tarihinde, Ankara İş Mahkemesi önünde Türkiye Odalar ve Borsalar Birliği ("TOBB") hakkında bir dava açmıştır. Başvuran, kıdem tazminatı ve hak ettiği kanaatine vardığı diğer alacakları talep etmekteydi.

4. Başvuran, TOBB'a ait bir dergide gazeteci olarak çalıştığını, 31 Ekim 2002 tarihinde emekliliğe ayrıldığını, kıdem tazminatı, yıllık izin ücreti ve kendisine ödenmesi gereken fazla mesai ücretini almadığını belirtmekteydi.

5. Başvuran ayrıca, fazla mesai ücretinin geç ödenmesi nedeniyle tazminat olarak, fazla mesai ücretinin günlük %5'lik fazlasına tekabül eden bir meblağ talep etmekteydi.

6. İş Mahkemesi, 24 Haziran 2003 tarihinde, başvuranın memur olduğunu tespit etmiştir. Dolayısıyla, dava hakkında karar vermek için görevli mahkemenin idare mahkemesi olduğuna karar vermiştir.

7. Yargıtay, 10 Eylül 2003 tarihinde, İş Mahkemesinin kararını onamıştır.

8. Başvuran, 3 Kasım 2003 tarihinde, Ankara İdare Mahkemesine, İş Mahkemesi önünde yaptığı talebin aynısını sunmuştur.

9. İdare Mahkemesi, 27 Nisan 2004 tarihinde, başvuranın iş sözleşmesinin İş Kanunu kapsamındaki özel hükümlere tabi olduğu gerekçesiyle, İş Mahkemesi lehine görevsizlik kararı vermiştir.

TAŞ/TÜRKİYE KARARI

10. Uyuşmazlık Mahkemesi, davayı incelemek için görevli mahkemenin İş Mahkemesi olduğuna karar vermiştir.

11. İş Mahkemesi, başvurana ödenmesi gereken tazminat tutarının hesaplanması amacıyla bilirkişi görevlendirmiştir.

12. İş Mahkemesi ayrıca, tarafların talebi üzerine, ek bir bilirkişi raporu da aldırılmıştır.

13. İş Mahkemesi, 12 Haziran 2007 tarihinde, başvurayı kısmen haklı bulmuştur. İş Mahkemesi, başvurana kıdem tazminatı, yıllık izin ücreti ve fazla mesai ücreti ödenmesine karar vermiştir. İş Mahkemesi, başvuranın fazla mesai ücretinin geç ödenmesine ilişkin olarak, başvuranın hakkını talep etmekte geciktiğini tespit etmiş ve Borçlar Kanunu'nun 44. maddesi gereğince, bu alacak tutarından %98 oranında indirim yapılmasına karar vermiştir (aşağıda 24. paragraf).

14. Taraflar, İş Mahkemesinin kararı hakkında temyiz başvurusunda bulunmuştur.

15. Yargıtay, 25 Aralık 2007 tarihinde, alacakların hesaplanma yönteminin hatalı olduğu, fazla mesai ücretinin geç ödenmesine ilişkin tazminat tutarında yapılan %98'lik indirimin açıkça bir değerlendirme hatası oluşturduğu gerekçesiyle temyiz edilen kararı bozmuştur.

16. İş Mahkemesi, Yargıtay kararına uyulmasına karar vermiştir. İş Mahkemesi, alacak tutarlarının hesaplanması amacıyla yeni bir bilirkişi raporu düzenlenmesine karar vermiştir.

17. Bilirkişi raporu, 15 Temmuz 2008 tarihinde İş Mahkemesine sunulmuştur. İş Mahkemesi, 28 Temmuz 2008 tarihli kararla, bu rapora dayanarak, başvurayı kısmen haklı bulmuştur. İş Mahkemesi, aşağıdaki meblağların ilgiliye ödenmesine karar vermiştir:

- Kıdem tazminatı olarak 10.663.81 Türk lirası (TRL),
- Yıllık izin ücreti olarak 8.620.73 TRL Türk lirası (TRL),
- Fazla mesai ücreti olarak 6.829 Türk lirası (TRL),

TAŞ/TÜRKİYE KARARI

- Fazla mesai ücretinin geç ödenmesi nedeniyle 7.831.22 Türk lirası (TRL).

18. Başvuran hakkını talep etmekte geciktiğinden, fazla mesai ücretinin geç ödenmesi nedeniyle hesaplanan meblağdan %90 oranında indirim yapılmıştır.

19. İş Mahkemesi ayrıca, gecikme faizi olarak bu meblağa yürürlükte olan yasal faiz oranının uygulanmasına karar vermiştir.

20. Taraflar, bu karar hakkında temyiz başvurusunda bulunmuşlardır. Avukatı tarafından temsil edilen başvuran, gerekçeli temyiz dilekçesi vermeksizin, yalnızca, temyiz edilen kararın yasal hükümlere aykırı olduğunu belirtmekle yetinmiştir.

21. Yargıtay, 18 Kasım 2008 tarihinde ilk derece mahkemesinin kararını onamıştır. Söz konusu karar 12 Aralık 2008 tarihinde başvurana tebliğ edilmiştir.

22. TOBB, 24 Aralık 2008 tarihinde, başvurana 74.048.47 TRL ödemiştir.

B. İlgili İç Hukuk Kuralları ve Uygulaması

23. Türk Medeni Kanunu'nun 2. maddesi aşağıdaki şekildedir:

“Herkes, haklarını kullanırken ve borçlarını yerine getirirken dürüstlük kurallarına uymak zorundadır.

Bir hakkın açıkça kötüye kullanılmasını hukuk düzeni korumaz.”

24. Eski Borçlar Kanunu'nun 44. maddesi (1 Temmuz 2011 tarihinde yürürlüğe giren yeni Borçlar Kanunu ile yürürlükten kaldırılan 22 Nisan 1926 tarihli 818 sayılı Kanun), olayların meydana geldiği tarihte yürürlükte olan versiyonunda şu şekilde belirtilmektedir:

“Mutazarrır olan taraf zarara razı olduğu yahut kendisinin fiili zararın ihdasına veya zararın tezayüdüne yardım ettiği ve zararı yapan şahsın hal ve mevkiini ağırlaştırdığı

TAŞ/TÜRKİYE KARARI

takdirde hâkim, zarar ve ziyan miktarını tenkis yahut zarar ve ziyan hükmünden sarfınazar edebilir.

Eğer zarar kasden veya ağır bir ihmal veya tedbirsizlikle yapılmamış olduğu ve tazmini de borçluyu müzayakaya maruz bıraktığı takdirde hâkim, hakkaniyete tevfikân zarar ve ziyân tenkis edebilir. ”

25. 4 Ocak 1961 tarihinde değişikliğe uğrayan, basın sektöründeki işverenler ve çalışanlar arasındaki ilişkileri düzenleyen Kanunun Ek 1 maddesine göre (12 Şubat 1954), fazla mesai ücretinin zamanında ödenmemesi durumunda, geç ödenen her gün için bu alacak %5 oranında artırılmaktadır.

26. Bu maddenin yorumlanmasıyla ilgili olarak, Yargıtay Büyük Genel Kurul toplantısında 24 Aralık 1973 tarihinde içtihadı birleştirme kararı verilmiştir (1973/4 E., 1973/6 K.). Yargıtay Büyük Genel Kurulunun kararında, işverenin fazla mesai ücretini zamanında ödemesi gerektiği belirtilmektedir. Bununla birlikte, Yargıtay Büyük Genel Kurulu kararında günlük %5’lik artıştan yararlanmak amacıyla, bu alacağı talep etmeden önce, işçinin uzun süre beklemesinin iyi niyet kurallarına aykırı olduğuna karar verilmiştir. Yargıtay Büyük Genel Kurulu bu nedenle mahkemelerin, ödenmesi gereken meblağa karar vermek için eski Borçlar Kanunu’nun 44. maddesi hükümlerini uygulayabileceklerini değerlendirmiştir.

27. 4 Şubat 1983 tarihli ve 2797 sayılı Yargıtay Kanunu’nun 15. maddesinin 2. fıkrasına göre, Yargıtay Hukuk ve Ceza Genel Kurullarının, hukuk daireleri arasındaki veya ceza daireleri arasındaki içtihat uyumsuzluklarını kesin olarak karara bağlama görevi bulunmaktadır.

28. Aynı Kanun’un 45. maddesi, Yargıtay içtihadını birleştirmek için izlenmesi gereken usuli kuralları düzenlemiştir. Bu maddenin somut olayla ilgili kısımları aşağıdaki gibidir:

“İçtihatların birleştirilmesini Birinci Başkan, doğrudan doğruya veya Yargıtay dairelerinin veya genel kurulların verdikleri karar sonucunda veya Yargıtay Cumhuriyet Başsavcısının bizzat yazı ile başvurması halinde, ilgili kuruldan ister. Bu istemlerin gerekçeli olması zorunludur.

TAŞ/TÜRKİYE KARARI

Diğer merci veya kişilerin gerekçe göstererek yazılı başvurmaları halinde, içtihadı birleştirme yoluna gitmenin gerekip gerekmediğine Birinci Başkanlık Kurulu karar verir. Bu karar kesindir.

İçtihadı birleştirme kararlarının değiştirilmesi veya kaldırılmasının istenmesi de yukarıdaki usule bağlıdır.

(...)

İçtihadı birleştirme kararları benzer hukuki konularda Yargıtay Genel Kurullarını, dairelerini ve adliye mahkemelerini bağlar.

İçtihadı birleştirme kararlarının niteliğini açıkça belirten özeti, kararın verilmesini izleyen en kısa zamanda Adalet Bakanlığına bildirilir.

İçtihadı Birleştirme Kurulları, genel kurulların veya dairelerin kararlarındaki gerekçe ve görüşlerle bağlı olmaksızın sorunu başka bir görüşle karara bağlayabilirler.”

29. Yargıtay Büyük Genel Kurulu tarafından 24 Aralık 1973 tarihinde verilen karardan bu yana yerleşik içtihat, bir çalışanın fazla mesai için tazminat talep etmeden önce uzun bir süre beklemesi halinde, geç ödeme nedeniyle hükmedilecek tazminat tutarında artışa kendisinin neden olduğunun kabul edilmesi ve dolayısıyla söz konusu tazminatın toplam tutarına %85 ile 95 oranları arasında bir indirim uygulanması yönündedir (bk. Örneğin, Yargıtay kararları 2007/32530 E., 2008/31205 K., 18 Kasım 2008 ; 2008/43369 E., 2009/6740 K., 12 Mart 2009 ; 2006/23584 E., 2006/27508 K., 17 Ekim 2006 ; 2006/23829 E., 2006/27512 K., 17 Ekim 2006 ; 2006/31779 E., 2007/1260 K., 30 Ocak 2007 ; 2006/37426 E., 2007/6512 K., 13 Mart 2007 ; 2006/19973 E., 2007/19502 K., 19 Haziran 2007 ; 2007/13063 E., 2008/5464 K., 18 Mart 2008).

ŞİKÂYETLER

30. Başvuran, Sözleşme'ye Ek 1 No.lu Protokol'ün 1. maddesini ileri sürerek, mülkiyet hakkının ihlal edilmesinden şikâyet etmektedir. Başvuran, ulusal mahkemeler tarafından kendisine ödenmesi gerektiğini iddia ettiği tazminat tutarının önemli ölçüde azaltılmasından şikâyet etmektedir.

HUKUKİ DEĞERLENDİRME

31. Başvuran, davanın koşullarının Sözleşme'ye Ek 1 No.lu Protokol'ün 1. maddesini ihlal ettiğini ileri sürmektedir.

“Her gerçek ve tüzel kişinin mal ve mülk dokunulmazlığına saygı gösterilmesini isteme hakkı vardır. Bir kimse, ancak kamu yararı sebebiyle ve yasada öngörülen koşullara ve uluslararası hukukun genel ilkelerine uygun olarak mal ve mülkünden yoksun bırakılabilir.

Yukarıdaki hükümler, devletlerin, mülkiyetin kamu yararına uygun olarak kullanılmasını düzenlemek veya vergilerin ya da başka katkıların veya para cezalarının ödenmesini sağlamak için gerekli gördükleri yasaları uygulama konusunda sahip oldukları hakka halel getirmez.”

32. Hükümet bu iddiaya itiraz etmektedir. Hükümet öncelikle başvuranın, ilk derece mahkemesinin kararı hakkında temyiz gerekçelerini belirtmeksizin temyiz talebinde bulunduğunu, iç hukuk yollarının tüketilmediğini ileri sürmektedir. Hükümet ardından, bu konuda Mahkemenin içtihadına atıfta bulunarak başvuranın hâlihazırda ödemesini almış olduğu alacak dışında, Sözleşme'ye Ek 1. No.'lu Protokolün 1. maddesi anlamında ne "mevcut bir mülkünün" ne de "meşru bir beklentisinin" bulunmadığını ileri sürmektedir. Hükümet bu bağlamda, 4 Şubat 1983 tarih ve 2797 sayılı Yargıtay Kanunu'nun 45. maddesine göre (yukarıda 29. paragraf), Yargıtay Büyük Genel Kurulunun içtihadı birleştirme kararlarının ulusal mahkemeleri bağladığını ve fazla mesai ücretinin ödenmesindeki gecikmeye ilişkin tazminat ödenmesi hususunun, 24 Aralık 1973 tarihinden itibaren iç hukukta çözüldüğünü belirtmektedir (yukarıda 3. paragraf). Bu nedenle başvuranın kendisine daha önce ödenen meblağdan daha fazla bir meblağ ödenmesi yönünde bir meşru beklentisi bulunmamaktadır. Hükümet, fazla mesai ücretinin işveren tarafından gecikmeli olarak ödenmesi halinde günlük yüzde 5 oranında arttırılarak ödenmesini öngören kuralın getirilmesinin amacının, işçiyi işvereni aleyhine haksız yere zenginleştirmek değil, ilgilinin ücretinin zamanında ödenmesini sağlamak olduğunu eklemektedir. Hükümet somut olayda başvuranın, fazla mesai alacağını talep etmekte geciktiği ve böylelikle meblağı önemli ölçüde artırdığı kanaatine varmaktadır. Hükümet bu nedenle

mahkemelerin, eski Borçlar Kanunu'nun 44. maddesi gereğince, geç ödeme nedeniyle hesaplanan tutarda indirim gittiklerini belirtmektedir (yukarıda 24. paragraf).

33. Başvuran ise iddialarını yinelemektedir. Başvuran, yasal sürede ulusal mahkemelere başvurduğunu ve mahkemelerin alacağına herhangi bir indirim uygulamadan, yasal hükümlere uygun olarak ödenmesi gerektiğini belirtmektedir.

34. Mahkeme, iç hukuk yollarının tüketilmediğine ilişkin itiraz ile ilgili olarak, Sözleşme'nin 35. maddesinin 1. fıkrasında öngörülen iç hukuk yollarının tüketilmesi kuralının, bizzat kendisine başvurulmadan önce, her Sözleşmeci Devletin kendisine karşı iddia edilen ihlali incelemesine ve böylelikle önlemesine veya telafi etmesine olanak sağlamayı amaçladığını hatırlatmaktadır (bk. örneğin *Azinas/Kıbrıs* [BD], No. 56679/00, § 41, AİHM 2004-III). Bu hüküm, "belirli bir esneklikle" ve "aşırı şekilcilik olmaksızın" uygulanmalıdır (*Cardot/Fransa*, 19 Mart 1991, § 34, A Serisi, No.200). Böylelikle, Mahkemenin içtihadına göre, Sözleşme'nin ulusal davalar çerçevesinde, açıkça ileri sürülmesi her zaman gerekli değildir. Şikâyetin "en azından özünde" ileri sürülmesi yeterlidir (bk. diğer kararlar arasında *Glaserapp/Almanya*, 28 Ağustos 1986, § 44, A Serisi, No. 104 ve *Castells/İspanya*, 23 Nisan 1992, § 32, A Serisi, No. 236). Bu, ulusal mahkemelerin iddia edilen ihlali tazmin etmesine olanak sağlamak için, başvuranın iç hukuka dayalı eşdeğer veya benzer etkiye sahip yasal argümanlar öne sürmesi gerektiği anlamına gelmektedir (*Van Oosterwijck/Belçika*, 6 Kasım 1980, § 34, A Serisi, No. 40 ve son zamanlarda *Radomilja ve diğerleri/Hırvatistan* [BD], No.37685/10 ve 22768/12, § 117, 20 Mart 2018).

35. Mahkeme somut olayda, başvuranın Sözleşme'ye Ek 1. No.'lu Protokolün 1. maddesine dayanan şikâyetlerini en azından özet olarak ulusal mahkemeler önünde ileri sürdüğünü değerlendirmektedir. Mahkeme dolayısıyla, iç hukuk yollarının tüketilmediğine ilişkin itirazı reddetmektedir.

TAŞ/TÜRKİYE KARARI

36. Başvuranın “mevcut mülkü” olup olmadığının veya hâlihazırda ödemesini aldığı alacaktan başka herhangi bir alacağın gerçekleşmesi için “meşru bir beklentisi” olup olmadığının değerlendirilmesi konusunda ilgili olarak, Mahkeme öncelikle, bu konuda uygulanabilir genel ilkeleri hatırlatmak istemektedir.

37. Sözleşme’ye Ek 1. No.’lu Protokolün 1. maddesinde belirtilen “mülk” kavramı, maddi mülklerin mülkiyeti ile sınırlı olmayan ve iç hukukun biçimsel niteliklerinden bağımsız olan özerk bir kapsama sahiptir. Varlıkları oluşturan diğer bazı haklar ve menfaatler de bu hüküm uyarınca “mülk” olarak kabul edilebilmektedir.

38. Sözleşme’ye Ek 1 No’lu Protokol’ün 1. maddesi, yalnızca mevcut mülkler için geçerli olsa da ve hiçbir şekilde mülk edinme hakkı yaratmasa da, bazı koşullarda mülk elde etmeye ilişkin “meşru beklenti” de bu hükmün korumasından yararlanabilmektedir (*Bélané Nagy/Macaristan* [BD], No. 53080/13, § 74, AİHM 2016).

39. Bir "Mülkten" yararlanmanın devam etmesine ilişkin "meşru beklenti", iç hukukta yeterli bir temele sahip olmalıdır. Örneğin, mahkemelerin yerleşik içtihatları tarafından onaylandığında veya bir kanun hükmüne veya yasal bir işleme dayandığında durum bu şekildedir (*Kopecný/Slovakya* [BD], No. 44912/98, § 52, AİHM 2004-IX, *Depalle/Fransa* [BD], No. 34044/02, § 63, AİHM 2010 ve *Saghinadze ve diğerleri/Gürcistan*, No. 18768/05, § 103, 27 Mayıs 2010). Mülk bir kez elde edildiğinde, "meşru beklenti" kavramı devreye girebilmektedir (*Maurice/Fransa* [BD], No. 11810/03, § 63, AİHM 2005-IX).

40. Buna karşın, etkin bir şekilde kullanılması mümkün olmayan bir mülkiyet hakkının tanınması umudu, Sözleşme’ye Ek 1 No’lu Protokol’ün 1. maddesi anlamında "mülk" olarak değerlendirilemez.

41. Her davada, bir bütün olarak ele alındığında, koşulların başvuranı Sözleşme’ye Ek 1. No.’lu Protokolün 1. maddesiyle korunan önemli bir menfaat sahibi yapıp yapmadığını değerlendirmek önemlidir

(*Iatridis/Yunanistan* [BD], No. 31107/96, § 54, AİHM 1999-II ve yukarıda belirtilen *Depalle*, § 63).

42. Mahkeme somut olayda davanın, alacaklı olduğu fazla mesai ücretinin geç ödenmesi nedeniyle başvuran lehine hükmedilen meblağda indirim yapılmasıyla ilgili olduğunu gözlemlemektedir.

43. Mahkeme, basın sektöründe işverenler ve çalışanlar arasındaki ilişkileri düzenleyen Kanun'un Ek 1. maddesinin yorumlanmasıyla ilgili bu sorunun, 24 Aralık 1973 tarihinde Yargıtay Büyük Genel Kurulunun içtihadı birleştirme kararıyla iç hukukta çözüme kavuştuğunu kaydetmektedir. Yüksek Mahkeme, bu maddenin Borçlar Kanunu'nun 44. maddesiyle birlikte okunması gerektiğine karar vermiştir (yukarıda 26. paragraf).

44. Mahkeme ayrıca, Yargıtayın bu içtihadı birleştirme kararından beri ulusal mahkemelerin, çalışanın bu tazminatı talep etmeden önce uzun bir süre beklemesi durumunda fazla mesai ücretinin geç ödenmesi nedeniyle hesaplanan meblağa %85 ile 95 oranları arasında bir indirim uyguladığını kaydetmektedir (yukarıda 30. paragraf).

45. Somut olayda, bu yerleşik içtihadı dayanılarak, başvuranın fazla mesai ücretinin geç ödenmesine ilişkin hesaplanan tutardan %90 oranında indirim yapılmıştır.

46. Mahkeme, bu noktada, iç hukuku yorumlamanın ve uygulamanın, öncelikle ulusal makamların ve özellikle ulusal mahkemelerin görevi olduğunu hatırlatmaktadır (*Slivenko/Letonya* [BD], No. 48321/99, § 105, AİHM 2003-X ve *Jahn ve diğerleri/Almanya* [BD], No. 46720/99 ve diğer 2 başvuru, § 86, AİHM 2005-VI). Mahkeme, özellikle dosyada yer alan hiçbir unsurun, ulusal makamların söz konusu yasal hükümleri açıkça yanlış veya keyfi sonuçlar doğuran bir uygulama yaptıkları sonucuna varmaya imkân vermemesi durumunda, iç hukuka riayet edilip edilmediği konusunda sınırlı bir yetkiye sahiptir (*Beyeler/İtalya* [BD], No. 33202/96, § 108, AİHM 2000-I).

47. Yerel mahkemelerin, fazla mesai ücreti talep etmek için emekliliğini bekleyen başvuranın, hakkını talep etmekte geciktiğini ve dolayısıyla Borçlar Kanunu'nun 44. maddesi gereğince, gecikme tazminatında indirim yapılması gerektiğini değerlendirdiği mevcut davanın özel koşullarında Mahkeme, yerel mahkemelerin vardığı sonuçların herhangi bir yasal dayanaktan yoksun veya iç hukuk hükümlerine aykırı olduğunu düşündürecek hiçbir unsur görmemektedir.

48. Mahkeme bu bağlamda, başvuranın iddialarının özellikle ulusal mahkemeler tarafından yapılan iç hukukun yorumlanması ve uygulanmasının yanı sıra bu mahkemeler tarafından benimsenen çözümü eleştirmekten ibaret olduğunu gözlemlemektedir. Oysa Mahkemenin, kararları keyfi veya açık bir mantıksızlık içermediği sürece, yasal hükümlerin değerlendirilmesinde ve yorumlanmasında ulusal mahkemelerin yerine geçme görevi yoktur (Basa/Türkiye, No.18740/05 ve 19507/05, § 97, 15 Ocak 2019). Mahkeme somut olayda, 4 Şubat 1983 tarih ve 2797 sayılı Kanun'un 45. maddesi gereğince, Yargıtay Büyük Genel Kurulunun içtihadı birleştirme kararlarını uygulamakla yükümlü olan ulusal mahkemeler tarafından yapılan değerlendirmede keyfi veya açıkça makul olmayan hiçbir unsur görmemektedir (yukarıda 29. paragraf).

49. Ayrıca, bu yerleşik içtihat bakımından Mahkeme, başvuranın yerel mahkemeler tarafından kendisine verilenden daha yüksek bir fazla mesai gecikme bedeli ödenmesine ilişkin meşru beklentisinin bulunmadığını değerlendirmektedir.

50. Dolayısıyla, Sözleşme'ye Ek 1. No.'lu Protokolün 1. maddesi anlamında, başvuranın fazla mesai ödemesinin gecikmesine ilişkin tazminat, "mevcut mülk" veya "meşru bir beklenti" oluşturmadığından bu hükmün güvenceleri bu davada uygulanamaz.

51. Sonuç olarak, başvuran tarafından ileri sürülen, mülkiyet hakkının ihlaline ilişkin şikâyet, Sözleşme'nin 35. maddesinin 3. fıkrası anlamında konu yönünden (*ratione materiae*) Sözleşme hükümleriyle bağdaşmamakta

TAŞ/TÜRKİYE KARARI

ve Sözleşme'nin 35. maddesinin 4. fıkrası uyarınca reddedilmesi gerekmektedir.

Bu gerekçelerle, Mahkeme, oy birliğiyle,

Başvurunun kabul edilemez olduğuna karar vermiştir.

İşbu karar, Fransızca dilinde tanzim edilmiş olup, 17 Haziran 2021 tarihinde yazılı olarak bildirilmiştir. *signature_*

Hasan Bakırcı
Bölüm Yazı İşleri Müdür Yardımcısı

Valeriu Griţco
Başkan